

Catherine Rider

Bučinys Niujorke

Alma littera

1

Šarlotė

Kūčios
14.00

Sudužus viltims daug kas pasikeičia. Pavyzdžiui, *prastai* aš nesiraukau, kai Džono F. Kenedžio oro uoste išsišiepusi ponია įteikdama bilietus palinki man linksmų atostogų.

Bet nieko negaliu padaryti. Šiandien Kūčios ir aš nekantrauju dingti iš Niujorko. Ir niekad čia nebegrįžti. Ir išvis nebeprisiminti, jog kada nors čia buvau.

Kai pirmą kartą čia atvykau, Niujorkas švieste švietė visomis spalvomis, o aš džiūgavau. Viskas baigėsi prieš porą savaitių. Pradėjau suprasti, kodėl, vos tik paminėjus šį miestą, mane priėmę ponas ir ponია Lorensai tuoj imdavo skųstis. Atkreipiau dėmesį į visus nemandagius, bjauriai besielgiančius žmones (o jų čia tiek daug!). Į žiurkes. Ir į tai, kad visas Niujorkas smirda taip, tarsi vietoj dangaus jį kaip skėtis dengtų didžiulė pašvinkusi pica.

Ponია nebesišypso. Ko gero, taip stypsodama ir rūsčiai spoksodama į nieką atrodo kaip idiotė. Pamėginu išsiskuti palinkėdama ir jai linksmų atostogų ir priduriu, kad

be penkiolikos septintą vakaro skrisiu į Londoną, į Hitrou oro uostą.

Nustebusi ji pasitikrina kompiuteriu ir suraukia antakius.

– Oho, dar tik už penkių valandų. Jūs, britai, tikrai punktualūs.

Na, jei tik tai būtų socialiai priimtina ir neatrodyčiau kaip beprotė, štai ką atsakyčiau poniai Rondai (taip skelbia jos kortelė): „Tai neturi nieko bendra su punktualumu. Prieš porą savaitių *visai* nenorėjau grįžti namo. Nuostabiai leidau laiką mokydama ši semestrą Niujorko Švenčiausios Širdies vidurinėje ir puldavau džiūgauti vien nuo minties, kad kitą rugsėjį galėsiu čia lankyti koledžą. Svajoju čia gyventi dar nuo tos akimirkos, kai baigiau žiūrėti paskutinę „Kaip susipažinau su jūsų mama“ seriją... Taip, man irgi nepatiko pabaiga, bet juk buvo ir daugybė gerų serijų. Taigi, kai per išankstinį priėmimą įstojau į Kolumbijos universitetą studijuoti žurnalistikos, tiesiog šokinėjau iš laimės. O čia atvykus paaiškėjo, kad iš tiesų Niujorkas dar nuostabesnis! Bet tada vienas iš Niujorko vaikinių – Kolinus (jūs turbūt jo nepažįstat?) – sudaužė man širdį. Ir iškart ėmiau pastebėti daugybę bjaurių dalykų. Pavyzdžiui, kaip siaubingai čia šalta gruodį. Kad važinėti jūsų metro patogų taip pat, kaip parduotuvių vežimėliais. Kad čia vis nutinka pasibaisėtinais kvailių dalykų – pavyzdžiui, jūs leidžiat mašinoms važiuoti per minias gatves kertančių pėsčiųjų!“

– Ko gero, tiesiog skubu namo, – atsakau.

Juk tai irgi tiesa. Tik labai sutrumpinta versija to, ką iš tiesų *noriu* pasakyti. Galbūt todėl man ir nepasisekė su

Kolinu? Gal, jei tik būčiau tiesiai paklaususi jo, ar jis laimingas... Ar mes dar būtume kartu? Jei tik aš būčiau buvusi atviresnė...

Baik, Šarlotte. Dėl šito Kolinus juk nebūtų pasidaręs mažesnis šiknius.

Negaliu ginčytis su paprasta logika.

Mano krepšiui sugriovus Laisvės statulą ir jos nublokštam taksi tėškusis į *Empire State* dangoraižį, aš staiga suvokiu porą dalykų. Pirma, mama teisi, mano krepšys tikrai beprasmiškai didelis. Ir antra – aš visiškai neatsimenu, kaip užsiregistravau skrydžiui, kaip atidaviau daiktus, kaip išėjau iš registratūros, perėjau per oro uostą ir atsidūriau suvenyrų krautuvėlėje.

Bet taip, regis, aš tikrai stoviu suvenyrų parduotuvėlėje su įlaipinimo bilietu pase. Ką, po velnių, aš čia veikiu? Juk *nenoriu* prisiminti šio savo semestro užsienyje – noriu, kad jis paskęstų užmaršty. Tegu sau Niujorkas turisi viską – prie ko prisilietė, ką sugadino, kas pašvinko.

Rondai sakiau tiesą. Aš tiesiog skubu grįžti namo.

Vos tik pajuntu, kad akyse kaupiasi ašaros, tuoj pat mau nu lauk pro šią minkštą statulėlių ir plastikinių dangoraižių parodą – dievaži, negi verksiu suvenyrų krautuvėlėje? Nuleidžiu galvą, kad akys nebekliūtų už plakatų su didžiulių Niujorko dangoraižių panorama, ir drožiu atgal į pagrindinį terminalą. Kai tau bloga (liūdna), nebematai ryškių niekad nemiegančio miesto šviesų. Matai tik stačius smailius pastatus, tarsi ietys styrančius į dangų. Na jau, Niujorke, ką tas dangus tau blogo padarė?

Vaje, atvykti čia taip anksti tikrai buvo klaida. Keturias valandas niūriai sėdėti spoksant į aifoną, tikrinant feisbuką kas kelias minutes, vis spaudžiant ir spaudžiant ir spaudžiant atnaujinimo mygtuką tol, kol telefono baterija taip išsikrauna, kad nebegaliu net klausytis muzikos. Bet gal ir gerai – dabar ten liko tik pasigailėtino liūdnumo dainos.

Man netgi pradėjo labai labai patikti *The Smiths* – o tai juk negali būti geras ženklas!

Noriu dievinti savo merginą. Noriu jausti... Nežinau, aistrą. Bet neįsijaučiu.

Štai kaip jis mane paliko.

Nusprendžiu, jog metas prasiblaškyti, todėl žygiuoju į Hadsono knygyną (ne į knygų parduotuvę, užteks man tų amerikoniškų!) ir sustingstu vietoje supratusi, kad net neįsivaizduoju, ko čia ieškau. Perkamiausiųjų sąrašė – vien tik mergaitiškos knygos, kurias šiaip jau mėgstu, bet dabar mane tiesiog pykina nuo širdelių gausos. Ir štai mano akys užkliūna už trejeto prastų bulvarinių smurto pilnų trilerių – visai nieko! Knyga, prigrūsta veiksmo, prievartos ir – *jokių jausmų*. Būtent to man dabar ir reikia. Penketą minučių svarstau, kuri geriausiai nukreiptų dėmesį. Bet sunku pasakyti, sprendžiant iš šių, regis, vienodų viršelių su skubančių vyrų siluetais virš vienažodžių pavadinimų. Įdomu, kuo skiriasi „Kerštas“, „Atlygis“ ir „Atpildas“?

„Atpildo“ pabaiga skamba taip: „DONIS TO NUSIPELNĖ...“

Nežinau nei kas tas Donis, nei ko jis nusipelnė, bet pasiimu ją, sukuosi ir šonu atsimušu į vyruką, kuris rizikuodamas išsinarinti petį siekia knygos kietais viršeliais iš

viršutinės lentynos. Vienos iš perkamiausių. Jis suniurna ir nusikeikia numetęs kitą knygą nuo aukščiausios lentynos. Šiai krentant man ant galvos dar spėju pasidžiaugti, kad ji nedidelė ir minkštais viršeliais. Instinktyviai iškeliu rankas ir čiumpu ją.

– Oi, atsiprašau!

Tai aukštas, tamsiai rudų akių vaikinai, spėju, kokių porą metų vyresnis už mane. Susivėlusiais ilgokais plaukais, priplotais kepuraitės, kurią turbūt nešioja nuolat. Aš Niujorke jau pakankamai ilgai, kad tokius vyrus vadinau Viljamsburgo šunsnukiais. Šią pravarde (na, gerai, įžeidimą) aš sugalvojau pati ir, Švenčiausiosios Širdies merginų nuomone, tai – geriausias ir britiškiausias „hipsterio“ sinonimas.

Gal šis vaikinai ir Viljamsburgo šunsnukis, bet turiu pripažinti, kad jis gerai pagavo šio apšepusio ir grubaus, bet švaraus įvaizdžio esmę. Paprastai Bruklino hipsteriams trūksta britų hipsterių šiurkštumo. Bet net ir būdama blogos nuotaikos negaliu nepastebėti, koks jis patrauklus.

Jei kitam hipsteriui nuostabiais skruostikauliais mano širdis nebūtų pakeitusi bokso kriaušės, ko gero, dabar pilve jausčiau drugelius.

Jis ištiesia man ranką. Kitoje laiko knygą, kurią, matyt, ketino pirkti, ir maišelį iš mano neseniai aplankytos suvenyrų krautuvėlės.

– Padėsiu atgal, jei nori.

Apžiūriu savo knygas. Knyga, kurią išgelbėjau nuo žiauraus išsitaškymo, papuošta vyno taurių, muzikos instru-

mentų ir – kažkodėl – šuniuko atvaizdais. Raudonos raitytos raidės skelbia:

„Dešimt žingsnių lengvai pamiršti savo buvusįjį“.

– Arba gali tiesiog susitaikyti su tuo, kad jis šiknius, – nukreipdamas žvilgsnį nuo manęs į knygą gražuolis hipsteris patenkintas išsišiepia ir beda pirštu į „Atpildą“. – Nors, regis, kaip tik svarstai ir kitokius, smurtinius variantus.

Linkteliau.

– Tiesiog svajoju, kad jis sulauktų atpildo.

– Jei nori, nupirksiu ją tau. Šiaip ar taip, vos neuždirbau tau smegenų sukrėtimo.

Aš įteikiu jam knygą.

– Ačiū. Išbrauksiu tave iš savo aukų sąrašo.

Hmm, ką aš darau? Nejaugi flirtuoju su nepažįstamais? Na, man nebūdinga, bet kadangi jis simpatiškas vaikinai, kurio turbūt daugiau niekada nebesutiksiu, tai gal nieko baisaus.

Galbūt netrukus galėsiu flirtuoti *nuolat*.

– Ei, ar galėčiau kai ko paklausti?

– Žinoma, – atsakau.

Jis susibruka visas knygas po pažastim, o kita ranka iš suvenyrų krautuvėlės maišelio ištraukia rožinį meškutį, aprengtą juodais marškinėliais. Jie papuošti vaikišku Niujorko dangoraižių piešiniu ir rožiniu užrašu: **AŠ ŠIRDIS NIUJORKĄ.**

ŠIRDIS ne nupiešta, o parašyta.

– Nupirkau jį savo merginai. Ji kaip tik grįžta namo po semestro Kali... Jei reiktų įvertinti meškį dešimtbalėje skaleje pagal saldumą, kiek parašytum?

– Septyniolika.

Jis nusikvatoja. Per garsiai. Susimąstau, ar tai mane šitaip erzintų, jei jis nebūtų pasakęs to žodžio iš M raidės.

Mintyse vėl pradedu keikti Koliną už tai, kad per jį vėl atvirtau keturiolikmete, viską komplikuojančia savęs versija, ir net nepastebiu, kaip Karštuolis Hipsteris sumoka už mano knygą. Paduoda man maišą ir mes kartu išeiname iš knygyno. Mus iškart sustabdo į visas puses skubančių žmonių jūra.

– Ačiū už knygą, – net nežiūrėdama sugrūdu ją į savo kelionmaišį, nes negaliu atplėšti akių nuo jo. Tikrai *negaliu!*

Hipsteris jau žiojasi kažko sakyti, bet staiga mūsų dėmesį patraukia oro uosto šurmulį skrodžiantis spigus vaikinų šūksnis.

– Tu nori skirtis?! Negi tu rimtai?!

Karštuolis Hipsteris pasisuka, užstodamas man vaizdą. Žingteliu į šoną ir abu įsispoksme į atvykimo salėje vienas priešais kitą stovinčią porėlę. Ji – įdegusi blondinė erzinančio tobulumo garbanomis, vilkinti nuostabų baltą paltuką. Regis, ji maždaug mano amžiaus. Sprendžiant iš melsvo lagamino šalia, ji neseniai atvyko. Vaikinas irgi maždaug mano amžiaus, dėvi laisvą šviesiai rudą striukę, baisia nederančią su kyšančiais iš po jos geltonai ir baltai languotais marškiniais. Ant peties jam kabo raudona kuprinė. Niekur nematyti bagažo etikečių. Ši jauna pora ne grįžta iš kelionės, o *susitinka* po jos.

Na, jie *buvo* pora. O ir *pasimatymu* to nepavadinsi.

Mergina stovi tvirtai suspaudusi rankas ir pakėlusį jas prie krūtinės. Toks gestas aiškiai sako: „Man labai gaila.“

Vaikinas bejėgiškai nuleidžia prie šono tuzino rožių puokštę, kurią gniaužia rankoje, o jo akys ima lakstyti į šalis taip, tarsi kas būtų jo paprašęs ištraukti šaknį iš 23,213.

Manau, kad, kai Kolinus mane metė, atrodžiau lygiai taip pat.

Vypteliu Karštuoliui Hipsteriui tarsi sakydama – *nejauku*. Bet jis manęs nebemato – nudelbęs žvilgsnį į grindis purto galvą ir sako:

– Ji žadėjo jam susitikti po Kalėdų.

Čia mane ištinka nušvitimas. Po velnių, tai *šitą* merginą jis pasitinka?!

Jis pažvelgia į mane visai taip pat, kaip ponas Lorensas, kai santechnikas jam pažadėjo paskambinti kada nors tarp dešimtos ir šešioliktos valandos. Jo veidas tarsi nebyliai klausia: *Ar matai, su koku mėšlu man tenka dorotis?*

– Ji ketino viską išspręsti vėliau. Bet štai pasirodo jis su savo „staigmena“ ir pastato ją į tokią bjaurią padėtį. Na ir kvailys, ką?

Net neatsisveikinęs jis nudrožia prie besiskiriančios poros, išsitraukia tą kvailą pliušinį meškiuką ir patupdo merginai ant peties. Ji krūpteli iš nuostabos, apsisuka ir džiugiai šūkteli. O tada nusišypso ir prisitraukia hipsterį ilgam aistringam bučiniui, taip išspręsdama vargšo Rožių Berniuko matematinę dilemą.

Nusisuku nuo šio keisto reginio ir eidama patikros link prisimenu, ką man pasakė hipsteris.

Taip, neabejoju, kad *jis* – tikras šiknius.

